

عنوان مقاله:

ارزیابی کاربرد و عدم کاربرد زغال زیستی و کمپوست بر روی برخی از ویژگی های نکه داشت رطوبتی خاک های شور و سدیمی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی کشاورزی، محیط زیست، توسعه شهری و روستایی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

فاطمه حسنی - دانش آموخته کارشناسی ارشد فیزیک و حفاظت خاک، دانشگاه ولیعصر رفسنجان

عطاله خادم الرسول - استادیار و دانشیار گروه خاک شناسی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

شور و سدیمی شدن خاک ها، از جمله پدیده های تخریب خاک محسوب می شود که ضمن کاهش کیفیت خاک به طور فزاینده ای، موجب کاهش عملکرد محصولات به ویژه در مناطق خشک و نیمه خشک می گردد. یکی از روش های اصلاح و بهبود کیفیت خاک های شور و سدیمی، کاربرد زغال های زیستی و کمپوست است. در این پژوهش تیمارها شامل زغال زیستی حاصل از باگاس نیشکر، کنوکارپوس و پوست پسته در سطوح (۲ و ۴ درصد) و همچنین کمپوست (در سطوح ۲ و ۴ درصد وزنی) و در سطوح رطوبتی (۲۵ و ۵۰ و ۷۰ درصد رطوبت مزرعه) به صورت فاکتوریل در قالب طرح کاملا تصادفی در ۳ تکرار اعمال شد. این پژوهش به صورت گلدانی و با یک دوره ای انکوباسیون ۴ ماهه صورت پذیرفت. نتایج نشان داد که در اثر افزودن ۴ درصد زغال زیستی کنوکارپوس در سطح رطوبتی ۲۵ درصد ظرفیت مزرعه بیشترین میزان رطوبت اشباع به دست آمد. همچنین افزودن تیمار ۴ درصدی بقایای کنوکارپوس در سطح رطوبتی ۷۰ درصد ظرفیت مزرعه به خاک سبب افزایش ظرفیت زراعی نسبی شد. این پژوهش نشان داد که کاربرد زغال های زیستی و کمپوست به عنوان اصلاح کننده هایی مناسب جهت بهبود ویژگی های نکه داشت رطوبتی خاک های شور و سدیمی محسوب می شوند. بر اساس نتایج این پژوهش، زغال زیستی بقایای کنوکارپوس بیشترین تاثیر را بر روی ویژگی های نکه داشت رطوبتی خاک های شور و سدیمی منطقه ی مطالعاتی نشان داد. بدین ترتیب میتوان از این اصلاح کننده ی آلی به عنوان یک تیمار اثربخش در راستای تحقق اهداف مدیریت بقایای آلی استفاده نمود.

کلمات کلیدی:

خاک های شور و سدیمی، اصلاح کننده خاک، مدیریت پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1256652>

